

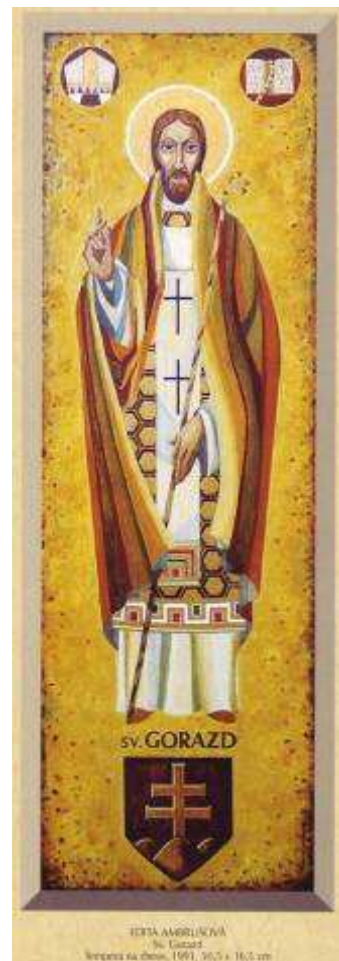
Dar slova a reči...

Starozákonné knihy Kazateľ a Príslovia chvália tých, ktorí vedia pokojne a rozvážne rozprávať: „Láskavá odpoveď krotí hnev, ale uštipačné slovo budí hnev“ (Pr 15,1). Kresťanskí učitelia morálky sa väčšinou sústreďujú na chyby jazyka, ktorých sa máme vyvarovať a z ktorých sa máme spovedať, ako sú klamstvá, ohováranie, urážky a pod. Poukazuje sa na to, ako veľa zla spôsobuje nespútaný jazyk a odporúča sa takto: „Rozprávať je striebro a mlčať je zlato.“ Nesmieme však zabúdať na dobrú stránku vecí a síce na to, koľko dobra sa dá slovom urobiť. Samotné príslovie to dopĺňa takto: „Rozprávať je striebro, mlčať zlato, ale slovo povedané v pravý je ako zlaté jablko na striebornej mise.“ Byť bez možnosti rozprávať znamená byť obmedzený vo svojej ľudskej dôstojnosti. Svätý Gregor Nazíánsky bol básnikom a často ospevoval dar jazyka. Schopnosť hovoriť slovami je podľa neho obrazom Boha Otca, ktorého Syn je večné Slovo. Preto sa tak často zoširoka a symbolicky vysvetľuje Ježišov zázrak s uzdravením hluchonemého. Je veľa druhov hluchoty. Popri fyzickej neschopnosti počúvať, existuje aj psychologická hluchota. Niektorí sa dokážu tak pohrúžiť do práce, že nepočuje zvonenie pri dverách, nevníma telefón, takže si ostatní myslia, že nie je vôbec doma. Takáto sústredenosť môže byť veľkým darom, ale môže byť aj úchylkou, ktorá hraničí s nenormálnosťou. Tí, ktorí majú v hlave tzv. utkvelú myšlienku, jednoducho nepočujú žiadne námietky proti nej. Chlapec, ktorý sa bez rozumu zamiloval, je hluchý voči všetkým dohováraniam. A keď s ním aj rozprávate, tak – ako sa hovorí – stále si melie len to svoje. Navyše je aj nemý pre druhých. Na tomto príklade vidíme, že psychická hluchonemosť vzniká z lásky, alebo z vášne. Medzi týmito dvomi motívmi je ale veľký rozdiel. Láska spôsobuje sústredenosť, zameranie pozornosti k jednému, ale nezaslepuje voči druhým. Naopak vášň je akoby registrácia, zapisovanie, ktoré vymaže z pásky všetko ostatné. Každá vášň má ako dôsledok istý druh nemoty: nechce sa priznať. Svätý Ignác Loyoly prirovnáva diabla – pokušiteľa ku zvodcovi, ktorý chce obalamútiť dievča. Dôrazne jej prikazuje, aby o tom nikomu nepovedala, aby sa nikomu nezverila, aby všetko ku čomu ju chce priviesť uchovala v tajnosti. Rozumní ľudia by ju totiž od toho mohli ľahko odhovoriť. Takýmto prirovnaním svätec potvrdzuje starú skúsenosť: nutnosť duchovného vedenia, duchovného pohovoru. Svätý Teodor Studita rozpráva rehoľníkom o veľkých výhodách mlčania, ale dodáva, že je neuveriteľne škodlivé v jednom prípade:

keď je niekto mlčanlivý, alebo dokonca nemý voči svojmu spovedníkovi. Takému musí povedať sám Kristus: „Effetha“ – „Otvor sa“ - to znamená: priznaj svoje sklony, priznaj, čo ťa poburuje, priťahuje, odpudzuje. Už samotná skutočnosť, že o tom rozpráva niekomu, znamená veľkú úľavu. Puto jazyka sa mu uvoľní. Hovorí sa, že človeku môžeme spútať ruky a nohy, ale nedá sa mu spútať jazyk. A predsa býva spútaný, ale znútra. Niektorí sa napríklad nahnevali na druhého človeka a už dlhú dobu sa s ním nerozpráva, až je to trápne. Napomínajú ho: „Odpros ho! Pozdrav ho, keď ho stretneš!“ Ale je to zbytočné, lebo dotyčný oslovený človek, by zo seba slova odprosenia nedostal – jazyk, akoby mu prirástol k podnebiu, ako by bol spútaný. Kto môže teraz tieto putá uvoľniť? Napred sa srdca takého človeka musí dotknúť láska a potom už reč prúdi sama od seba. Spútaný jazyk je častým hriechom nášho spolužitia. Vyberáme si ľudí, s ktorými rozprávame, a iných, s ktorými – ako sa hovorí – sa nebudeme baviť. A keby tí druhí niečo aj potrebovali, nevidíme ich a nepočujeme. Sami seba potom ospravedľujeme, že predsa nerobíme nič zlého, že ich jednoducho len ignorujeme. A tak sa musí aj nás dotknúť Kristus, aby nám rozviazal putá reči, ktoré vyjadrujú lásku. (Tomáš Špidlík: „Slyšet Boha v rannom vánku.“)

Čím kto hreší, tým trestaný býva... Ak neposlúchame Boha, ktorý od nás žiada neustálu bdelosť, umŕtvovanie a sebazapieranie, neďívme sa, keď nás potom neposlúchajú naše pudy a vášne. Koľkokrát sme sa už museli sami pred sebou červenáť a bolo nám do jedu i do plaču, že sme vybuchli a ublížili drahému priateľovi, mame, otcovi... Ako sme sa znepáčili sami sebe, keď sa z pána stal otrok telesnej vášne a rozkošou sme zneuctili naše myšlienky, city, možno i telo v blate nečistého hriechu... Ako nás mrzelo, keď sme nezvládli svoje srdce a svoj jazyk a zlou ohovárkou sme nenapraviteľne poškodili dobré meno svojho blížneho a pokazili sme si vzťahy s ním... A to všetko sa nám stalo preto, že sme neposlúchali Boha, ktorý od nás žiada stálu bdelosť a stále umŕtvovanie. – Neposlušnosť sa trestá neposlušnosťou. Každodenne nám preto treba brať určitú dávku bolesti vo forme sebazaprenia, ak sa chceme vyhnúť podobným smutným a trpkým chvíľam a ešte väčšej bolesti. Brat, sestra, verme, bez umŕtvovania, bez dobrovoľne prijatej bolesti nebudeme nikdy dôstojne žiť. Myslime na to najmä v tejto oblasti o ktorej dnes rozprávame, v oblasti našich slov i rečí, aby sme skutočne našou rečou prinášali zlaté jablko na striebornej mise.

Mário Orbán

I horiacemu ohňu navždy uniknúť, počujte, čo vám vlastný rozum hovorí, počujte všetci, celý národ sloviensky, počujte Slovo, od Boha vám zoslané, Slovo, čo hladné ľudské duše nakrmi,

Slovo, čo um aj srdce vaše posilní, Slovo, čo Boha poznávať vás pripraví. Tak ako radosť nezasvitne bez svetla, by oko celý Boží svet v ňom uzrelo, bo všetko nie je krásne ani zreteľné,

Proglas

Človek nie je stroj. Potrebuje aj odpočinok, nemôže iba pracovať. Preto sa strieda deň a noc, preto má týždeň nedeľu. A na to je dovolenka a prázdniny, aby si človek odpočinul, aby sa zotavil. Žiaľ, nie všetci správne využívame voľné chvíle. Veriaci človek by nemal zabúdať ani na osvieženie a rady pre svoj duchovný život.

Z evanjelia poznáme dve sestry - Martu a Máriu, ako aj ich rozdielne stanoviská a počínanie pri stretnutí s Ježišom. Na jednej strane prílišná starostlivosť o hmotné či menej významné veci a na druhej strane vyzdvihovanie duchovného dobra. Nehovorí to aj o našom postoji k Bohu?

Marta predstavuje typ ľudí s povrchným prístupom k Bohu, kde chýba túžba stretnúť sa s Ježišom, viac ho poznať. Nedostatočne sa zaujímajú o prehĺbenie poznania a pochopenia Cirkvi. Nedokážu dôsledne a správne vycítiť význam prítomnosti Boha v ich živote. Božie veci a záujmy dávajú na roveň bežným ľudským záležitostiam.

Mária zasa reprezentuje ľudí s jemným zmyslom pre Božie veci, s hlbokou túžbou lepšie poznať Ježiša i jeho učenie a tak utužovať spojenie s ním. Čoraz viac odhaľujú duchovné bohatstvá so zameraním na večný život. Majú úprimnú radosť, že sa Božie zákony zachovávajú, že medzi ľuďmi je láska, a nie je im ľahostajné, ako žijú na tomto svete. Pritom však neunikajú zo súčasnosti.

Spisovateľ Antoine de Saint-Exupéry v knihe Vietor, piesok a hviezdy píše: „Vystúpil som z autobusu a niesol som so sebou kusy rozhovorov spolucestujúcich. Krútili sa okolo chorôb, zárobkov a tisícich rodinných

starostí. Každé slovo mi vyvolávalo v duši predstavu múrov väzenia, do ktorého sa títo ľudia pochovali... Nikto im neukázal cestu k slobode... Nikto im nepovedal: „Sused, postavil si si svoj hrad pokoja... a pozapchával si všetky otvory, ktorými by mohol vniknúť dajaký lúč svetla...“

Nesmieme patriť medzi tých zabarikádovaných. Naše miesto má byť pri Ježišových nohách. Pokora, ochota a schopnosť zachytiť Božie signály sú v našom živote nadovšetko potrebné. Sme povolaní na spoluprácu s Bohom tak v diele stvorenia, ako aj vykúpenia. Akým spôsobom? Skrze vieru v Krista, cez duchovné zaangažovanie sa na jeho diele od momentu nášho krstu.

Lubomír Stanček

1. Ži s prírodou. Vrchy, lúky a polia, rieky a more - vo všetkom objavuj prítomnosť Boha. A zatlieskaj mu, že všetko stvoril tak krásne.

2. Ži podľa svojho mena a kresťanskej identity. Nehanbi sa počas leta za to, že si kresťan. Falšoval by si tým svoju identitu.

3. Ži nedeľu. Aj počas prázdnin je nedeľa deň Pánov. A Pán neodchádza na prázdniny. Nevynechaj nedeľnú omšu. Vytvor si viac voľného času.

4. Ži s rodinou. Zhovárav sa, hraj, žartuj so svojimi blízkymi s radosťou a bez ponáhľania. Modli sa so svojou rodinou a zájdi s ňou do chrámu.

5. Ži svoj život. Život je veľký Boží dar. Nevystavuj svoj život nebezpečenstvu a dávaj pozor, aby si neohrozil život druhých.

6. Ži v priateľstve. Od počúvania buduj cestu k dôvere, k pomoci, k obohateniu, k rešpektu posvätnéj dôstojnosti iných osôb.

7. Ži spravodlivo. Nemysli si, že máš na všetko právo. Iní pracujú, aby si ty mohol prežívať svoje prázdniny. Aj oni majú svoje nároky. Rešpektuj ich a zaujímaj sa o ich dobro.

8. Ži v pravde. Vyhybaj sa pokrytectvu, klamstvu, kritike, predsudkom a samofúbsti.

9. Ži v čistote srdca. Premáhaj žiadostivosť, egoizmus a hedonizmus. Prázdniny neznamenajú robiť si, čo sa mi zachce.

10. Ži solidárne. Nechci mať všetko pre seba. Mysli aj na tých, čo nemajú prázdniny, čo nemajú dokonca ani každodenný chlieb. Ani láska a služba neodchádzajú na prázdniny.

Mons. Javier Salinas, biskup z Tortozy - Španielsko

Sväté omše v 16. týždni cezročného obdobia

24.VII. utorok

18.00 + Matúš Kulifaj a manžel. Veronika

25.VII. streda

18.00 + Štefan Charbula a manžel. Mária

26.VII. štvrtok

18.00 na úmysel

27.VII. piatok

17.30 + Vojtech Uhlár a manžel. Veronika

28.VII. sobota

18.00 + František Veteška (1.výr.)

Upratovanie kostola č.d. 229- 253

29.VII. 17. nedeľa v cezročnom období

8.00 na úmysel

9.15 za farníkov

Táto sv. omša bude pri kaplnke Sv. Anny

Liturgický kalendár

23.VII. pondelok	sv. Brigita, reholníčka, spolupatronka Európy - sviatok
24.VII. utorok	sv. Sarbel Makhluť, kňaz, sv. Kristína, panna
25.VII. streda	sv. Jakub, apoštol - sviatok
26.VII. štvrtok	sv. Joachim a Anna, rodičia Panny Márie
27.VII. piatok	sv. Gorazd a spoločníci
28.VII. sobota	sv. Viktor, pápež

Aby ste sa neoddeľovali, jedzte puto svojej jednoty, aby ste sa nepodceňovali, pite cenu, ktorá bola za vás zaplatená.

Sv. Augustín

PUTO JEDNOTY A NAŠA CENA

V inej svojej kázni nazval svätý Augustín Eucharistiu tajomstvom pokoja a jednoty a povedal: „Kto prijíma tajomstvo jednoty, ale nezachováva zväzok pokoja, neprijíma tajomstvo vo svoj prospech, ale ako dôkaz proti sebe.“ Podľa učenia koncilu Eucharistia rovnako naznačuje a uskutočňuje jednotu Božieho ľudu. Slávenie Eucharistie teda vyjadruje jednotu spoločenstva, ale súčasne ju tiež vytvára - tým, že všetkých zúčastnených zvnútra premieňa na Krista.

Jednota Cirkvi nie je teda niečím, čo je dané len vonkajším usporiadaním alebo súhlasom všetkých; je daná naším spojením s Kristom. Je dôsledkom toho, že máme podiel na jednom Duchu, Duchu Ježišovom, a že máme rovnaké zmysľanie, zmysľanie Ježišovo. On z nás tvorí jednotné spoločenstvo a uvádza nás do svojej Jednoty s Otcom. „Zatiaľ čo my zostávame v ňom, zostáva on v Otcovi, a keď zostáva v Otcovi, zostáva v nás. Takto teda dosahujeme jednotu s Otcom.“ (sv. Hilár)

Z tohto pohľadu je jednota v kresťanskom zmysle slova viac darom ako výsledkom nášho úsilia. Aby však človek túto darovanú jednotu nestratil, treba poznať jej hodnotu alebo cenu svojho vykúpenia. Tou nie je nič iné než Ježišova krv (porov. 1 Kor 6,20; Ef 1,7). Máme teda cenu Kristovej krvi. Inými slovami, máme cenu jednorodného Božieho Syna, ktorý dal svoj život za nás a spojil sa s nami, a tak nás zjednotil s Otcom; to nám dáva dôstojnosť Božích detí. Tú istú dôstojnosť ale prijal každý náš brat alebo sestra v Kristovi, čiže každý človek stvorený Bohom na jeho obraz. Preto hovorí Augustín: „Aby ste sa nepodceňovali, pite cenu, ktorá bola za vás zaplatená.“ Pretože kto nepozná svoju hodnotu v Kristovi, len ťažko si bude vážiť svojich blížnych, len ťažko prenikne vierou za inštitucionálny rámec Cirkvi.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

V dejinách ľudstva a Cirkvi sa stretáme s najrôznejšími postavami a osobnosťami. Každá z nich je originálna. Zachovali si určité charakteristické črty, ktorými sa zapísali do osudov iných ľudí. Len tak totiž dokázali pôsobiť na prostredie a obdobie, v ktorom žili. A to v dobrom i zlom. Vo Svätom písme, ktoré zachytáva veľkú časť dejín, nachádzame mnoho zaujímavých osobností. Spomedzi nasledovníkov Ježiša Krista - apoštolov, ktorých on poslal do sveta ohlasovať jeho evanjelium - vyniká svätý Pavol z Tarzu (v Malej Ázii).

Nazývame ho aj Apoštol národov. Vo svojom živote totiž precestoval na tie časy mimoriadne veľké vzdialenosti a stretol sa s mnohými kultúrami a národmi. Vieme o ňom pomerne veľa, predovšetkým zo Skutkov apoštolov a z jeho niekoľkých zachovaných listov, ktoré písal jednotlivcom alebo spoločenstvám prvej Cirkvi. Z jeho životných etáp sa môžeme naučiť veľa užitočného pre svoj duchovný rast.

Pôvodom bol pravoverný Žid, ktorý veľmi horlil za čistotu viery. Aj on kresťanov považoval za židovskú sektu, teda za pomýlenú vetvu židovského náboženstva. Práve preto ich začal prenasledovať. Myslel, že tým slúži Bohu. Ten ho však nenechal dlho žiť v tomto veľkom omyle a pred bránami Damasku sa mu dáva jasnejšie spoznať. Z veľkého prenasledovateľa sa stáva veľký evanjelizátor. Nebolo to však vypočítavé gesto tzv. prezliekania kabátov, ktoré poznáme aj z našich čias. Bol to výsledok úprimného hľadania a nasledovania Boha. To Ježišovo - Kto hľadá, nájde - sa tu príkladne splnilo. Každý z nás sa môže dostať do podobných okolností vo svojom živote. Koľkí hľadali svoje šťastie či zmysel života v pomýlených hodnotách.“ Kto však úprimne hľadá, určite raz nájde ten správny životný smer. Ak sa aj stretne s podozrením iných, či je jeho obrátenie pravé, má možnosť dokázať to svojim každodenným životom praktickej viery. No nesmie si namýšľať, že sa tým celkom vyhne každému problému a Boh ho bude zázračne viesť cestou ľahkého života.

Šavlovo obrátenie sprevádzalo podozrievanie zo strany mnohých kresťanov. Výnimkou nebol ani učeník Ananiáš z Damasku. Ten sa zdráhal ísť za Šavlom, lebo ho poznal ako prenasledovateľa. Boh mu však vo vídení povedal: Len choď, lebo jeho som si vyvolil za nádobu, aby zanesol moje meno pohanom aj kráľom i synom Izraela, a ja mu ukážem, koľko musí trpieť pre moje meno.(Sk 9. 15 - 16). Apoštol Pavol (to je jeho kresťanské meno) neskôr vymenúva, ako sa aj na ňom splnilo, čo Boh o ňom predpovedal učeníkovi Ananiášovi, že bude veľa trpieť: ...vo väzeniach v nesmierne mnohých ranách, veľa ráz v nebezpečenstve smrti. Od Židov som päť ráz dostal štyridsať bez jednej, tri razy ma bičovali, raz kameňovali, trikrát som stroskotal na lodi, noc a deň som bol na morských hĺbinách, často na cestách, v nebezpečenstvách na riekach, v nebezpečenstvách od zbojníkov, v nebezpečenstvách od vlastného rodu, v nebezpečenstvách od pohanov v nebezpečenstvách v meste, v nebezpečenstvách i na púšti, v nebezpečenstvách na mori, v nebezpečenstvách i medzi falošnými bratmi: v námahe a lopote často v bdení, o hlade a smäde veľa ráz v pôstoch v zime a nahote. A okrem toho na mňa deň čo deň dolieha starosť o všetky cirkvi. (2Kor11,23-28)

Je to až hrôzostrašný zoznam, ktorý nie je pre slabé povahy. A predsa to všetko tento človek nielen vydržal, ale ho to stále väčšmi upevňovalo v presvedčení, že má aj iným pomáhať nachádzať Boha, ktorý každého človeka nekonečne miluje, hoci na nás dopúšťa neraz aj veľmi ťažké kríže.

Práve v tajomstve Ježišovho kríža je kľúč k úspešnému životu každého z nás. Nech sme kdekoľvek na svete, Boh je pri nás so svojou ustavičnou ponukou spolupracovať s ním na veľkolepom pláne spásy - záchranu seba aj iných pre večný šťastný život. Nech nikoho z nás nezastavia jeho životné omyly, hoci by boli veľmi vážne. Je tu stále čas na pravé obrátenie k milosrdnému Bohu. Máme určite veľa talentov a schopností, ktoré môžeme využiť v službe lásky svojim blízkym každý deň. Tak sa môže naša viera v Boha a radosná nádej na dosiahnutie pravého šťastia - tu na zemi a raz trvalo aj vo večnosti - stále viac rozvíjať a zaplavovať srdcia všetkých okolo nás. So svätým Pavlom budeme môcť s pokojom a radosťou povedať... z Božej milosti som tým, čím som a jeho milosť nebola vo mne márna (1 Kor 15, 10a). Nebojme sa nijakej prekážky ani zastrasovania zo strany Kristových nepriateľov. On sám nám dal svoje slovo, ktoré platí na jeho každého verného nasledovníka. Všetci vás budú nenávidieť pre moje meno. Ale kto vytrvá do konca, bude spasený (Mt 10, 22).

Blumentál S. Lieskovský

Svätý Otec Benedikt XVI v deň slávnosti svätých Petra a Pavla v Bazilike sv. Pavla za hradbami v Ríme vyhlásil rok svätého Pavla ako spomienku na dvetisíce výročie jeho narodenia. Rok svätého Pavla sa začne na sviatok svätých apoštolov v r 2008 a bude trvať do 29. júla 2009 Tento príspevok nás má nasmerovať k tomu, aby sme sa vnútorne pripravili na „Pavlov“ rok predovšetkým čítaním jeho listov vo Svätom písme.

Redakcia

ČIERNÁ GAZELA Lekár jej povedal, že nikdy nebude chodiť. „Ty budeš chodiť, ty to dokážeš,“ povzbudzovala ju jej milujúca matka.

Wilma Rudolphová sa narodila nedonosená a nikto nedúfal, že prežije. Ako štvorročná zostala po ťažkej chorobe chromá na ľavú nohu. Deväťročná odložila barly a učila sa chodiť bez nich. V trinástich sa zapísala na aerobik a v tom istom roku sa rozhodla, že skúsi behať. Začala pretekať, ale počas niekoľkých rokov v každých pretekoch dobehla ako posledná. Všetci ju odrádzali. Ale jedného dňa preteky vyhrala, po nich ďalšie a ďalšie. Nakoniec táto dievčina, ktorá nemala nikdy chodiť, získala na olympijských hrách tri zlaté medaily. Nadšený a dojatý svet ju poznal pod menom Čierna gazela.

Nikdy never tým, ktorí tvrdia, že na to nemáš, že ty to určite nedokážeš. Skutočnými hviezdami sa totiž nestávajú tí, ktorí sú nadpriemerne talentovaní, ale tí, ktorí sú nadpriemerne vytrvalí!

Najviac dáš tomu, komu dáš nádej.

O. F. Bablar

sv. Justín de Jakobis 28. júl

„Ak sa vás opýtajú, čo je to za cudzinca, odpovedzte: To je kresťan z Ríma, ktorý má Etiópanov radšej ako svojich priateľov, ako otca a matku, a preto zanechal všetko a prišiel medzi nás, aby nám povedal, ako nás miluje,“ týmito slovami sa predstavil lazarista sv. Justín de Jacobis po príchode do Etiópie. V tejto vete z jeho prvej kázne je zhrnuté všetko jeho úsilie, ktorému

obetoval aj vlastný život. Justín de Jakobis (* 9. októbra 1800 v San Fele).

Vyrástol v mnohohodetnej rodine. Ako osemnásťročný nasledoval Božie volanie a vstúpil do misijnej kongregácie sv. Vincenta de Paul. Roku 1824 prijal kňazskú vysviacku a začal pôsobiť ako horlivý ľudový kazateľ. V duchu rehole lazaristov pomáhal chorým, najmä počas epidémie cholery, ktorá postihla Neapol roku 1836.

Po pätnástich rokoch účinkovania v Taliansku ho na vlastnú žiadosť predstavení poslali do misii. Ako apoštolský prefekt odišiel do Etiópie, ktorá bola v tom čase krajinou s prevahou koptských kresťanov. Justín dokonale pochopil potrebu inkulturácie a celkom sa prispôbil životu miestnych obyvateľov. Nosil rovnaké šaty ako oni, býval v takej istej malej chatrči a jedával ich jedlo. Obdivuhodne rýchlo sa naučil aj miestny jazyk. Jeho prvá kázeň bola majstrovským dielom, v ktorom sa odrážalo jeho pochopenie domorodej mentality. Jej slová padli na úrodnú pôdu. Abuna Jacob, ako ho Etiópania začali volať, založil seminár na výchovu domáceho kňazského dorastu - Kolégium Nepoškvrnenej, a postupne si získaval srdcia miestnych ľudí bez toho, aby ich násilne obracal na vieru. S niekoľkými z nich podnikol aj púť do Ríma a Svätej zeme. Záležalo mu na tom, aby si ľudia vážili svoju kultúru a poznali jej bohatstvo. Jeden z jeho odchovancov, konvertita Ghebré Michail, ktorý sa neskôr stal kňazom a prefektom seminára, spracoval pod vplyvom otca Justína učebnicu gramatiky a slovník domorodého jazyka.

Popularita talianskeho lazaristu bola trňom v oku koptskému biskupovi a neskoršiemu panovníkovi Abunovi Salamovi. Nevraživosť sa vystupňovala po tom, čo de Jacobisa vymenovali za biskupa. V tom čase už v Etiópii začalo prenasledovanie katolíkov. Biskupskú vysviacku prijal otec Justín v noci, lebo v krajine platil zákaz vstupu rímskeho biskupa na jej územie. Za svoju aktívnu činnosť bol dvakrát väznený a napokon vypovedaný z krajiny. O jeho príkladnom živote svedčí aj to, že od trestu smrti bol uchránený vďaka rozhodnutiu jeho nepriateľa Abuna Salama, ktorý ho zakázal popraviť, lebo sám uznal, že de Jakobis je svätec.

Horlivý nasledovník sv. Vincenta de Paul zomrel 31. júla 1860 pod šírým nebom na ceste z Etiópie, v kruhu verných nasledovníkov. O tri dni ho pochovali v Hebó, kde je dosiaľ jeho hrob. Pri príležitosti storočnice etiópskych misií ho roku 1939 pápež Pius XII. vyhlásil za blahoslaveného. Kanonizoval ho Pavol VI. dňa 26. októbra 1975.

Spracovala: KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku